

עולם האשה

* שונאת תרנגולות בגלל הפוגרום באוקראינה * היתה אנהלת „סולל-בונה“ כשבעלה עבר שם כפקיד *

לבעשה גרבי-משי בקיבוץ מרחביה * העיפה אתפקידן שגריר בעל נסיות רואנסיות * סגרה עיתונאי בחדרה

ליד ביתה בקיבוץ שברוסיה הצארית, כאשר סוסייהם של הקוזאקים השיכורים החלו מדלי-גיס מעל ראשה. כשהסתיים הפוגרום הנורא, היה קירקור התרנגולות המבוהלות — ה' חווייה המרשימה ביותר שנחרתה במוחה של הילדה הנבעתת עד מוות.

מאלפת-המלכים

פ גישתה עם עבדאללה מלך ירדן הפכה ככה כבר להיסטוריה. לאחר שעבדאללה פחד לבוא לפגישה בישראל, התליטה גולדה לבוא אליו לעבר-הירדן. בתחילה, נעלב המלך על ששלחו אליו אשה. לאחר תום קרבות מלחמת-השיחרור, טען שלולא היתה גולדה גאה כל-כך בסגרי-שטם, ניתן היה אולי למנוע את המלחמה. וכשנודע לו, לאחר זמן, שהיא מונתה שג' רירת ישראל במוסקבה, נאנח לרווחה: „חלא, רק שישאירו אותה שם“.

גאה, גאה

ה יתה זו גולדה שהנהיגה, לראשונה, עריכת סדר-פסח חגיגי ורשמי בשגרירות ישראלית. היה זה בהיותה שגרירת ישי-ראל במוסקבה, שם הפכה נושא להערצתם של יהודי רוסיה. בעיקבות ההתלהבות הי-עצומה שגרמו הופעתיה בקרב אזרחי רוסיה בני דת משה, זכתה גולדה למאמר-התקפה שטני מצד הסופר היהודי הרוסי הנודע איליה ארנבורג. כשנפגשה עימו, לאחר זמן, מיהר ארנבורג לברר אם היא דוברת רוסית: „אני שונא יהודים המדברים אנגלית“, הכי ריז. „ואני רגילה לדבר עם יהודים המדברים עברית“, השיבה גולדה.

הגיון בריא

ב תפקידה כשרת-העבודה, הגיעה גולדה ביום אחד לסבריה, לטקס הנוכחות של שיכון חדש. תגובתה הראשונה, משהחלה בסירה בתוך הדירות: היא שפכה חמתה על הארכיטקטים שתיכננו את הדירות. הסי-בה: הם לא קבעו חלון במיטבח, „כדי ש“

אהבת-חייה

ל זלדה מכובצין, בת הנגר מקייב, רוסיה, שהיגר למילווקי, ארצות-הברית, היתה בת 19 כשהתחתנה עם ציר-השלטים מוריס מאירסון. ייתכן שבענייני ציבור נועדה היא להיות דוקא הגבר במשפחה — אך בענייני-פנים היה מוריס בעל המכונסיים כבר מן הרגע הראשון. כתב הוא לגולדה: „חזרתי ודרשתי ממך שלא תתוכחי אתי בשאלת יופיך. כל פעם את צצה עם הערות המבווישות שלך, המזלזלות בערכך, שאינני יכול לשאת“.

אהבתם הגדולה המשיכה לבעור כל שנוי-חיהם. גם כשגולדה היתה מנהלת סולל-בונה ובעלה היה סתם פקיד שם — לא פגם הי-דבר ביחסים בבית. בשנותיה הטרודות ביותר, כשעל-המדינה כולה היה מוטל על כתפיה, הקפידה על חוקי-כבוד בל יעברו: מדי יום שישי היתה נפגשת עם בעלה ל-ארוחת-צהרים בבית אחותה כרחוב ליליין-בלום בתל-אביב. פעמים רבות דיתה זו פגי-שטם היחידה במשך כל השבוע. היה זה כי-יום שישי אחז כזה כשבעלה החליטן על עייפות, נכנס לנוח קצת בחדר הסמוך. לפני שיצאה לדרכה לשיבת הוועד-הפועל, נכנסה גולדה להגיד לו שלום, מצאה אותו שוכב מת על הספה.

בזכות הפטפון

כ שביקשה גולדה, לאחר עלותה ל-ארץ, להתקבל כחברה לקיבוץ מרחביה,

גולדה

האשה מאחורי „הגבר היחיד בממשלה“

עקרת-הבית תוכל להשקיף על הכינרת, כשי-היא מויחה כלים.

הגברים של גולדה

ל חסה לדעת-הקהל פשוט בתכלית: בשביל-לה, דעת-הקהל היא דעתה של בתה שרה. כשגולדה אומרת: „הייתי בשבת ברביבים והבת שלי אמרה לי ש...“ — יודעים כרי-לם שזהו זה: את דעת הבת מרביבים לא (המסך בעמוד הבא)

רה גולדה כל תקופת היותה במשק: לאחר העבודה נהגה ללבוש גרבי-משי. וזאת — במרחביה, בימי החלוצים!

צחוק הגורל

ל עג הגורל הוא, שהיא נאלצה לעבוד במרחביה בלול דווקא. שכן קירקור הי-תרנגולות היה דבר מבעית עבורה: כילדה קטנה, היא שחיקה יום אחד על המדרכה

נתקלה בבעיות. חברי-המשק שקלו רבות, התקשו להחליט. בסוף החליטו בחיוב — בעיקר, מספרים ותיקים, ספק ברצינות ספק בלצון. בגלל הפספון המודרני שהביאה עימה מארצות-הברית — הראשון בלי הרמקול הי-ענק דמוי-השבילול.

גרבי-משי בקיבוץ

מ פתבר שהיסוסייהם של חברי מרחביה היו מבוססים. שכן על דבר אחד לא וית-

המיטבח של גולדה ידוע יותר בגלל הפוליטיקה שמבשלים בו, מאשר בגלל המאכלים של שבת. בתמונה למעלה: כפי שנראתה לפני 40 שנה, בהיותה בת 30.